

ἐξακολουθήσῃ τὸν δρόμον του. Ἀκωλύτως διέβη τὴν ἀγοράν, ὅτε ὅμως ἐφθάσεν εἰς τὴν ὁδὸν τὴν ἀγούσαν εἰς τὴν παραλίαν ἤκουσεν ὀπίσω του ἑλαφρὰ βήματα, ὥσπερ τὸν ἠκούσκει τις τρέχων ἐπὶ τῶν δακτύλων τῶν ποδῶν, καὶ πρὶν ἢ προφθάσῃ νὰ στραφῇ, ἤκουσεν ἐγγύτατα εἰς τὸ οὖς του ἑλαφρῶς ψιθυριζομένας τὰς λέξεις.

— Φιλτάτῃ μου!

Ἀκουσίως ἤσθάνθη ἑλαφρὰν φρικίαν καὶ ἐπετάχυνε τὸ βῆμά του. Πάλιν ὅμως ἀντήχησεν ἐγγύτατα εἰς τὸ οὖς του.

— Ἀγάπη μου!

— Πήγαινε τὸ δρόμο σου καὶ ἄφησέ με ἡσυχον, ἀνέκραξε τέλος πλήρης ἀδημονίας καὶ ἐστράφη βιαίως πρὸς τὴν καταδιώκουσαν αὐτόν, ἥτις τρομάξασα ἐκ τοῦ τόνου τῆς φωνῆς του ὥπισθοχώρησεν ἐν βῆμα. „Πήγαινε καὶ ἄφησέ με! Μὲ κατὰλαβες;

Ἐπὶ τοῦ προσώπου τῆς κόρης ἐξωγραφήθη ἀπροσδιόριστος τις ταραχή· ἐξέτεινε τὴν χεῖρά της, ὥσπερ θέλουσα νὰ καταπραῖνῃ τὴν ὀργὴν τοῦ Γαβριέλλου καὶ εἶπεν ἑλαφρῶς μετὰ ἱκετευτικοῦ τόνου.

— Μὴ θυμῶνῃς, κύριε ἀξιωματικέ.

— Φύγε, σὲ λέγω. Πήγαινε ἢ φωνάζω τοὺς στρατιώτας καὶ σὲ βά-
ζουν ἔσθῃ φυλακή.

Συγχρόνως δ' ἔδειξε στρατιώτας τινάς, ἱσταμένους ἐκεῖ πλησίον.

Τότε ἀπεμακρύνθη βραδέως ἡ κόρη, ὑποχωροῦσα πρὸς τὰ ὀπίσω καὶ πάν-
τοτε ἀσκαρδαμυκεῖ προσβλέπουσα τὸν νεαρὸν ἄνδρα. Τὰ χεῖρά της ἐκ-
ινούντο, ὥσπερ ἀδιαλείπτως ἐπρόφερον τὰς λέξεις: — „Ἀγάπη μου! ψυχὴ μου!

Ἦδη ἐξακολουθήσεν ὁ Γαβριέλλος ἀνεοκλήτως τὴν πορείαν του καὶ ἀκουσίως εἶπε δύο τρεῖς φορές ταπεινῇ τῇ φωνῇ: Τί λυπηρόν! Τόσον ἐρατεινὸν πλάσμα! Κρῖμα, κρῖμα!

Καὶ ἐρατεινὴ ἢ μᾶλλον θαυμασίως περικαλλῆς ἦτον ἡ δυστυχὴς κόρη, ἣν τόσον τραχέως ἀπόδησε μακρὰν του. Ἦτο πρότυπον τῆς φλογερᾶς σικελιανῆς γυναικός, ἥς τὸ κάλλος ἐν ἀκαρεῖ σ' αἰχμαλωτίζει, ἅμα ὡς μία καὶ μόνη ἀκτὶς τῶν μελανῶν ἀστέρων τοῦ προσώπου της εἰςδύση εἰς τὴν ψυχὴν σου. Πόσον ἐλευθερον καὶ ὠραῖον εἶνε τὸ μέτωπον ὑπὸ τὴν ἀπα-
στράπτουσαν μέλαιναν κόμην, πόσον εὐχλωττος εἶνε ἡ εὐκνησία τῶν βλε-
φάρων μετὰ τῶν μεταξίνων βλεφαρίδων των καὶ τῶν σφριγώντων κοραλ-
λίνων χειλέων! Ὅλα ταῦτα διὰ μιᾶς εἶχε παρατηρήσει ὁ Γαβριέλλος εἰς τὴν κόρην καὶ εἶχεν αἰσθανθῆ βαθέως τὴν μαγείαν τοιαύτης καλλονῆς· ἀλλ' εἰς τὸ οὖς του ἀντήχει ἀδιακρίτως ὁ βραγχνὸς ἤχος τῆς φωνῆς της, ἀκαταπαύστως ἔβλεπε πρὸ ἑαυτοῦ τὸ ἡλιθιον μειδίαμα καὶ τοὺς πλατέως ἀνεωγμένους μέλανας ὀφθαλμούς, οἱ ὅποιοι ἐφαίνοντο τόσον ἀχανεῖς, καὶ εἶχον τόσον ἄψυχον καὶ νεκρὸν βλέμμα.

(ἔπεται συνέχεια).

ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ.

6. ΔΗΜΗΤΡΙΟΥ Α. ΚΟΡΟΜΗΛΑ, ΑΠΑΘΗ ΑΝΤ' ΑΠΑΘΗΣ. Κωμωδία εἰς πράξεις τρεῖς. Ἐν Ἀθήναις, ἐκ τῶν Καταστημάτων „Ἀνδρέου Κορομηλά“ καὶ „Κοραῆ“, Ἀνέστη Κωνσταντινίδου, 1885. Σελ. β' καὶ 130. Ὁ φιλόκαλος τῆς πτωχῆς ἡμῶν συγχρόνου σκηνῆς κοσμητὴρ καὶ συγγραφεὺς πολλῶν ἄλλων χαριεστῶν δραματικῶν ἔργων κύριος Δ. Κορομηλάς παρέχει διὰ τοῦ νέου τούτου κομψοῦ τομίδιου νέαν ἀφορμὴν αἰσίων ἐλπίδων διὰ τὸ μέλλον τοῦ Ἑθνικοῦ θεάτρου. Ἀκαμάτως ὑπὲρ αὐτοῦ ἐργαζόμενος, καὶ ἀξιοπρεπῶς ὅσον καὶ συμπαθῶς ἐξαιτούμενος τὴν βασιλικὴν μέριμναν ἐν τῷ μέλλοντι ἐλπίζει μετὰ παντός φιλομούσου νὰ πα-
ραγάγῃ ποτὲ τι καλὸν καὶ ἀντάξιον τῆς φήμης, ἣν εἶχεν ἄλλοτε ἡ Ἑλληνικὴ σκηνή.

7. Ε. ΚΥΡΙΑΚΙΔΟΥ, Η ΕΒΡΑΙΑ. Διήγημα. Ἐν Ἀθήναις 1885. Σελ. ζ'—230. Τὴν ἀπόπειραν ἑλληνικῆς μυθιστοριογραφίας ἐπιχειρεῖ ὁ νεα-

ρὸς διηγηματογράφος ἐφωδιασμένος μὲ ἐπιζήλια χαρίσματα ζωηρᾶς φαντα-
σίας καὶ ἀξιεπαινον πρὸς τὴν γλώσσαν σεβασμόν. Τὸ ἐπιδεξιῶς συγγρα-
τούμενον γοργῆς διηγήσεως νῆμα, καὶ τὸ ἀνθηρὸν ἀνευ ἐξεζητημένης φρά-
σεως ὕφος εἶνε τὰ καλλίστα συστατικά τοῦ διηγήματος τούτου.

ἸΣΤ. ΑΓΓΕΛΙΑ. ΙΩΑΝΝΟΥ Μ. ΔΑΜΒΕΡΓΗ. — ΚΡΗΤΙΚΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ. Ἡ ἐπάνοδος τοῦ Ἑξορίστου. (ἀντὶ προλόγου). — Ἐν Ὁρᾷ μάχη. Ὁ ἐπιλόχος ἐν Χαλέπα. — Ἡ Ἀρραβωνιαστικὴ τοῦ Μεσκίν. Οἱ δύο ἴεροι. — Τὸ κόνισμα τῆς Παναγίας. — Ὁ Μουτῆς. Τὰ τέξιμο τοῦ Σφακιανοῦ. — Ἡ Μηλιά. — Ἀγάπη Ἀνεράιδας. Τόμος Α'. Τιμώ-
μενος ἐν Ἀθήναις ἀντὶ Δραχμῆς, ἀλλαχοῦ δὲ ἀντὶ 1,10.

Σ. Σ. Κ. Περὶ τῶν λίαν προσεχῶς ἐκδιδομένων τούτων ἔργων τοῦ φίλου Συνεργάτου τῆς ἀξιολόγου ἀθηναϊκῆς Συναδέλφου Ἑβδομάδος θέ-
λομεν γράψαι ἐν καιρῷ.

ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ ΕΞ ΕΣΠΕΡΙΑΣ.

ἡ ἑλληνικότης τῶν ἐν Εὐ-
ρώπῃ πλείστον ὁμογενῶν Κοι-
νοτήτων εἶνε ζήτημα δυνάμε-
νον νὰ ἐνδιαφέρῃ Σὲ καὶ τοὺς
περὶ Σέ, πικρίαν τινὰ ἐνέχουσι
σήμερον τὰ χρονολογικά μου
καθήκοντα, ἡναγκασμένης λυ-
πηρὰν καὶ σημαντικὴν νὰ Σοὶ
ἀναγγείλω ἀπώλειαν. Τραῦμα
δεῖν ὑπέστη ἑσχάτως ἡ ἐν-
ταῦθα Ἑλληνικὴ παροικία
ἀπωλέασα μέλος αὐτῆς πε-
φιλημένον, τὸν ἀείμνηστον
Ναοὺμ Παππᾶ. Ὅλη ἡ Λει-
ψία, ἐν ᾗ ὁ μακαρίτης ἰδια-
ζόντως ἐτιμᾶτο, ἤσθάνθη καὶ
ἐθρήνησε μετὰ τῶν ἐνταῦθα

παροίκων καὶ σπουδαζόντων ὁμογενῶν τὴν
ἀπώλειαν ἀνδρὸς ἀείποτε τιμήσαντος με-
ταξὺ τῶν ἀλλογενῶν τὸ ἑλληνικὸν ὄνομα καὶ

διατελέσαντος τὸ κυριώτερον στήριγμα τῆς ἐνταῦθα Ἑλληνικῆς παροικίας. Περισσότερον δὲ τῶν ἄλλων οἱ Ἕλληνες φοιτηταὶ συνεμερίσθησαν τὸ ἄλλος
τῶν πενθούτων οἰκείων, διότι ἐκεῖνος πάντοτε ἡγάπα καὶ χεῖραφώγει αὐ-
τοὺς πατριωδῶς, παρεῖχεν αὐτοῖς συχνότατα μέσῳ τῆς ἐλληνοπρεποῦς αὐτοῦ
οἰκογενείας εὐκαιρίαν νὰ ἐνθυμῶνται τὰ πατρία ἥθη καὶ λησμονοῦντες
πρὸς στιγμὴν τὰς πικρὰς ἐν τῇ ξένῃ περιπετείας νὰ αἰσθανθῶσιν ἐν ἑαυ-
τοῖς ἀναχωपुरούμενον τὸν πρὸς τὴν φίλην πατρίδα ἔρωτα. Πάντες οἱ
ἀπὸ τριακονταετίας ἐνταῦθα σπουδάζαντες δύνανται νὰ ἐκτιμῇσιν τὴν ση-
μαντικὴν ἀπώλειαν, ἣν ἐθρήνησαμεν ἡμεῖς οἱ τελευταῖοι ἐντροφῆσαντες εἰς
τὴν συγχὴν ἐνδείξιν τῶν Ἑλληνικῶν αὐτοῦ αἰσθημάτων.

Βραχυτέραν ἐκ θλίψεως δὲ καταστήσῃ τὴν περὶ τῶν ἄλλων σήμερον
πολυλογίαν, ἄλλως τε ἐπὶ πλεον καὶ ἡ στιγμὴ, καθ' ἣν ἐλευθερός ᾖ ἂν
ποὺλὶ ἐγκαταλείπει τὴν πόλιν ὁ συρμός καὶ κάμνει τὰ θερινὰ ταξιδία του. Ὁ
συρμός ταξιδεύει: — γνωρίζομεν δὲ ὅλοι τὴν σημασίαν τῆς λέξεως ταύτης.

Αὕτη ἐνέχει τὸ μυστήριον ἐκεῖνο, ὅπερ ὑποκρύπτουσι τὰ κεκλεισμένα πα-
ράθυρα καὶ τὰ περιεκαλυμμένα ἐπιπλα τῶν αἰθουσῶν μας, αἱ ἔρημοι ὁδοὶ
καὶ ἡ πνιγρὰ πῆσις, ἣν ἐξασκοῦσιν αἱ θερμαὶ τοῦ Ἰουλίου ἡμέραι ἐπὶ
τῆς κεκληκυῖας ζωῆς τῶν πόλεων. Ὅστις θέλει ν' ἀπέλθῃ τῆς πόλεως,
ἔπραξεν ἤδη τοῦτο ἡ τοῦλάχιστον ἐτοιμάζει τὰ πράγματά του, διὰ ν' ἀνα-
χωρήσῃ αἶριον. Ἐν ᾧ δὲ ἐνταῦθα, φιλότῃ μου, ὅλον ἐν ἀραιούνται αἱ
κομφαὶ τῆς κοινωνίας τάξεις, ἀλλαχοῦ λαμβάνει ζωὴν ἄλλος ποικιλόμορφος
καὶ λαμπρὸς συρμικὸς βίος, ὅστις διὰ τῆς κομψότητος καὶ τῆς χάριτος,
τῆς καλλονῆς καὶ τῆς νεότητος ἀνθαμιλλᾷται πρὸς τὴν λαμπροτέραν ἀκμὴν
τοῦ χειμερινοῦ συρμοῦ ὑπὸ τὰ χρυσα φῶτα τῶν λαμπτήρων καὶ τῶν λυχνιῶν.

Κατὰ τὴν ἐποχὴν ταύτην, φιλότῃ μου, πολλοὶ ποικιλίαν παρατηροῦν-
ται εἰς τὴν ἐμφάνισιν τῶν διαφόρων συρμῶν. Ἀλλ' ἔπαυσεν, ὡς ἤδη εἴ-
πον, ἔδρα αὐτῶν νὰ ᾖ ἡ πόλις, ὁ θρόνος των δὲν εὐρίσκεται πλέον ἐν
τοῖς θεωρείαις τῶν θεάτρων, καὶ ἐν ταῖς αἰθούσαις ἔνθα γίνονται μουσικαὶ
συναυλίας ἃ δίδονται λαμπροὶ καὶ πολυδάπανοι χοροί. Ἐν τούτοις ὑπάρ-
χουσι πάλιν περιστάσεις τινές, καθ' ἃς ὁ Συρμός εὐρίσκει κατάλληλον ἐυ-
καιρίαν νὰ ἐπιδειχθῇ καθ' ἑλίας αὐτοῦ τὰς φάσεις, αἱ περιστάσεις δὲ αὗται
εἶνε αἱ διάφοροι δημοτελεῖς ἐορταὶ καὶ τὰ δημόσια μεγάλα θεάματα, ὧν
δύναται καὶ ἡ ἀριστοκρατία νὰ συμμετάσχη χωρὶς νὰ ὑπερβῇ τὰ στενὰ
ὄρια τῆς ἐθιμοτυπίας καὶ τῆς ὄντως ματαιόφρονος εὐγενείας της. Τοι-
οῦτο μέγα δημόσιον θέαμα ἦσαν καὶ αἱ ἐσχάτως ἐν Παρισίαις τελεσθεῖσαι
μεγάλαι θεριναὶ ἵπποδρομιαί, ὀνομαζόμεναι „grand prix“, δημοτελεῖς δὲ
ἐορτὴ ἡ μίαν ἡμέραν πρότερον τελεσθεῖσα „ἐορτὴ τῶν ἀνθέων“ (fête des
fleurs). Μοὶ εἶνε ἐντελὲς ἀδύνατον, φιλότῃ μου, μετὰ τοιούτων πρόλογον
νὰ ἐπιχειρήσω οἰανδῆποτε περιγραφὴν τῶν κατὰ τὰς δύο ταύτας ἐορτὰς
ἐπιδειχθεῖσιν εἰς τὰ ὅμματα τοῦ ἐκθάμβου κόσμου νέων ἐνδυμασιῶν,
διότι καὶ τὸ πλῆθος καὶ ἡ λαμπρότης καὶ ἡ ποικιλία των ἦτο τοιαύτη
ὥστε ἀπέχω τοῦ νὰ Σοὶ γράψω τι εἰδικώτερον περὶ αὐτῶν οὐ μόνον διὰ
τὴν ἑλλειψιν χώρου ἀλλὰ καὶ διὰ τὴν ἐντελῆ ἀνεπάρκειαν τῶν ἀσθενῶν
μου δυνάμεων. Ἀλλως τε Σὺ ὡς ἀπλῇ καὶ ἀφελῇ Ἑλληνίς δὲν πρέπει
καὶ νὰ ἐνδιαφέρῃσαι πολὺ περὶ τῶν ξενοτρόπων ἰδιοτροπιῶν τῶν γυναικῶν
τῆς Εὐρώπης, ὧν ἡ ματαιότης καὶ ὁ ἐγωῖσμός ἐφθασε πλέον εἰς τὸ μὴ
περαιτέρω. Ἄλλοτε σκοπεύω νὰ Σοὶ γράψω ἐκτενῶς περὶ τοῦ ἐγωῖσμοῦ
των τούτου καὶ περὶ τῶν ἀποφάσεών των, ἃς καθ' ἡμέραν λαμβάνουσιν

ἐναντίον τῆς ὑπεροχῆς τῶν ἀνδρῶν, θέλουσαι καὶ αὐταὶ ὄχι ἀποκτήσωσι τὰ αὐτὰ καὶ ἴσα-δίκαια μὲ αὐτοὺς εἰς τὸν ἰδιωτικὸν καὶ εἰς τὸν δημόσιον βίον, τῶρὰ δὲ μαντεύουσα τὸν εὐλογὸν Σου πόθον σπεύδω νὰ Σοὶ ὑποβάλλω δύο νέα συρμικὰ ὑποδείγματα, τὰ ἑποῖα ἀληθῶς εἶνε ἀριστουργήματα καινοφανείας καὶ ἐν τῇ ἰδέᾳ καὶ ἐν τῇ ἐφαρμογῇ.

Καὶ ἡ μὲν μία τῶν εἰκόνων μας, παριστάνουσα εἶδος οἰκιακῆς ἐνδυμασίας, εἶνε κατάλληλος νὰ χρησιμεύσῃ ὡς ὑπόδειγμα ἱματισμοῦ νεανίδων. Τὸ κάτω μέρος τῆς ἐσθῆτος, κατεσκευασμένης ἐκ μεταξίνου ἢ ἐριούχου ὑφάσματος χρώματος crème, περικοσμεῖται ὑπὸ πλατείας ταινίας ἐξ ἐριούχου τριχάπτου, τὸ δὲ ἀνωτέρον, το ὁποῖον ἀκριβῶς εἶνε ὁ γῆρος ἐτέρας μικροτέρας ἐσθῆτος, ἐπίσης περιβάλλεται ὑφ' ὁμοίας ταινίας, ὀλίγον τι

ἀνωθεν τῆς ὁποίας ὑπάρχει ἄλλη, οὐχὶ τόσο πλατεῖα, φέρουσα τὸ ὄνομα Entre-deux. Πλατεῖα ζώνη, κατεσκευασμένη καὶ αὐτὴ ὡς ἡ βραχυτέρα ἐσθῆς ἐξ ὑφάσματος, ὀνομαζομένου Pongée des Indes, καὶ κοσμουμένη κατὰ τὰ ἄκρα διὰ ταινιῶν Entre-deux περιβάλλει τὴν λεπτὴν ὀσφύν.

Ἡ ἐτέρα δὲ τῶν συρμικῶν ἡμῶν εἰκόνων Σοὶ δεικνύει χαριέστατον

ὠραίας κεφαλῆς περικόλυμα διὰ μαντίλλας ἐκ τριχόπτου, κοσμουμένης δι' ὠρῶν λευκανθῆμων. Τοιοῦτον τῆς κεφαλῆς περικόλυμα δύνασαι νὰ προμηθευθῇς ἀντὶ ὀλίγων δραχμῶν.

ΜΑΤΑΙΟΤΗΣ ΠΕΡΙΕΡΓΟΥ.

Βαθεῖαν λύπην ἐπροξένησεν ἡμῖν ὁ ἀπρόοπτος θάνατος ἐνδέρμου φίλου τῆς „Κλειυς“ τοῦ ἐν Ὀδησσῷ φιλοπάτριδος ὁμογενοῦς Π. Βεργωτῆ. Ὁ ἀοιδίμος διεκρίνετο μεταξὺ τῶν πολλῶν ἐκεῖ παροικούντων ὁμογενῶν διὰ τὴν θερμὴν αὐτοῦ πρὸς τὴν πατρίδα καὶ τὰ ἑλληνικὰ γράμματα ἀγάπην, εἰς ᾧ τὴν διάδοσιν παντὶ σθένει καὶ ἰδιορρυθμῶς εἰργάζετο.

ΜΙΚΡΑ ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ. — κ. κ. Ε. Ι. Μ. εἰς Δαρδανέλλια, Θ. Κ. εἰς Δρέσδην, Ι. Γ. Τσ. εἰς Ἀλεξάνδρειαν, Δ. Ζ. εἰς Βελεσσά. Ἐλήφθησαν. Καὶ πάλιν Σᾶς εὐχαριστοῦμεν. — κ. Ν. Α. εἰς Πότιον. Ἐνεγράφησαν. Εὐχαριστοῦμεν. — κ. Σ. Ν. Π. εἰς Μαριούπολιν. Ἀπεστάλη. Ἀκολουθεῖ ἐπιστολικὸν δελτάριον. — κ. κ. Ἀδελφ. Π. εἰς Σέρρας, Γ. Τσ. εἰς Πάτρας. Ἀπεστάλησαν. Εὐχαριστοῦμεν. — Μου V. εἰς Blancy. Εὐνογέες. — Διεύθ. „Ἀληθείας“ Λάρνακα. Ἐπειδὴ εἶχον ἐξαντληθῇ.

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ. — Εἰς τὴν Παναγίαν, στίχοι ὑπὸ Α. Ε. (Παναγία Ραφαὴλ σελ. 193, Παναγία Μουρίλλου σελ. 201). — Ὁ Οἰδίπους ὑπὸ Σπυρίδ. Παγανέλη (Εἰκὼν ἐν σελ. 196—97). — Γλωσσικαὶ Παρατηρήσεις ὑπὸ Ἀνδρέου Λασκαράτου. — Σκέψεις φρονίμου πατρός. Τὸ φῶβητρον τοῦ οἴκου. — Ἀστρονομικοὶ περίπατοι. Μία ἐπισκεψὶς εἰς τὸ Ἀστεροσκοπεῖον (μετὰ σχετικ. εἰκόν. ἐν σελ. 204). — Τεχνητὴ βροχὴ ὑπὸ Α. * (Εἰκὼν ἐν σελ. 205). — Καρμέλα ὑπὸ Edmonde de Amicis (Διήγημα). — Βιβλιοθήκη. — Ἐπιστολαὶ ἐξ Ἑσπερίας. Ὁ θάνατος τοῦ Νουὴμ Χ. Παπαῦ. — Αἱ σχέσεις τοῦ ἀειμνήστου πρὸς τὴν ἐν Λειψίᾳ σπουδάζουσαν Ἑλληνικὴν νεολαίαν. — Τί κάμνει ὁ συρμός κατὰ τὴν ἐποχὴν ταύτην. — Αἱ μεγάλοι ἐπιποδορμαὶ καὶ ἡ ἰορτὴ τῶν ἀνθίων ἐν Παρισίοις. — Συμβουλὴ πρὸς τὰς Ἑλληνίδας. — Ὁ ἰγώισμός τῶν ἐν Εὐρώπῃ γυναικῶν καὶ δύο νέα συρμικὰ ὑποδείγματα (ἐν σελ. 203). — Νεκρολογία. — Μικρὰ Ἀλληλογραφία.

Ἐκδότης Π. Α. ΖΥΓΟΥΡΗΣ.

Τύποις Bär & Hermann, ἐν Λειψίᾳ. — Χάρτης ἐκ τῆς Neue Papiermanufaktur, ἐν Στρασβούργῳ. — Μελάνη Frey & Sening, ἐν Λειψίᾳ.